

DOMSTOLENS DOM

18. marts 1997 *

I sag C-282/95 P,

Guérin automobiles, Alençon (Frankrig), ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 27. juni 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-186/94, Guérin automobiles mod Kommissionen (Sml. II, s. 1753), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen,

den anden part i appelsagen er:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Giuliano Marengo og Francisco Enrique González Díaz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida og J.L. Murray samt dommerne C.N. Kakouris, P.J.G. Kapteyn, C. Gulmann, D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet (refererende dommer),

generaladvokat: G. Tesauo
justitssekretær: R. Grass,

* Processprog: fransk.

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 14. maj 1996,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 26. november 1996,

afsagt følgende

Dom

- 1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 24. august 1995 har Guérin automobiles (herefter »appellanten«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt den 27. juni 1995 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-186/94, Guérin automobiles mod Kommissionen (Sml. II, s. 1753), for så vidt som Retten deri fastslog, at det var uforment at træffe afgørelse vedrørende sagsøgerens passivitetssøgsmål, og at sagen skulle afvises for så vidt angik påstanden om annullation af Kommissionens skrivelser af 21. januar 1993 og af 4. februar 1994.

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger for Retten

- 2 Det fremgår af den anfægtede dom, at appellanten ved skrivelse af 3. august 1992 i medfør af artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), indgav klage til Kommissionen med henblik på at få fastslået, at Volvo France (herefter »Volvo Frankrig«) havde begået en række overtrædelser af traktatens artikel 85. Appellanten gjorde gældende, at Volvo Frankrig retsstridigt havde opsagt forandleraftalen mellem de to parter (præmis 2).

- 3 I en skrivelse af 29. oktober 1992 meddelte Kommissionen appellanten, at sagen i betragtning af de oplysninger, der forelå på daværende tidspunkt, ikke frembød en sådan interesse for Fællesskabet, at der var grund til, at Kommissionen behandlede den. Kommissionen meddelte derfor appellanten, at denne kunne fremsætte sine bemærkninger inden fire uger, idet sagen ellers ville blive henlagt (præmis 3).
- 4 Ved skrivelse af 11. december 1992 fremsatte appellanten en række bemærkninger til Kommissionens skrivelse af 29. oktober 1992 (præmis 4).
- 5 I en skrivelse til appellanten af 21. januar 1993 fastslog Kommissionen, at klagen i realiteten vedrørte det forhold, at Volvo Frankrig nægtede at sælge til Guérin automobiles på grund af et net af eksklusive og selektive forhandleraftaler, som efter appellants opfattelse gik ud over grænserne for fritagelse i Kommissionens forordning (EØF) nr. 123/85 af 12. december 1984 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer (EFT 1985 L 15, s. 16). Kommissionen oplyste endvidere, at problemet var blevet forelagt den i en anden sag, og at den var i færd med at undersøge det. Kommissionen lovede at meddele appellanten resultatet af sin undersøgelse (præmis 5).
- 6 Næsten et år senere, den 6. januar 1994, anmodede appellanten Kommissionen om at oplyse, hvad der var blevet resultatet af den sag, der var omtalt i skrivelsen af 21. januar 1993. Da skrivelsen ikke blev besvaret, fremsendte appellanten den 24. januar 1994 en åbningsskrivelse i medfør af traktatens artikel 175 (præmis 6).
- 7 I skrivelse af 4. februar 1994 oplyste Kommissionen over for appellanten, at den anden sag stadig verserede, og at den eventuelt ville danne præcedens for sager som appellants. Kommissionen forsikrede atter appellanten om, at appellanten straks ville få meddelelse, når sagen havde nået et afgørende stadium (præmis 7).

- 8 Den 5. maj 1994 anlagde appellanten sag ved Retten i Første Instans med påstand om principalt, at det blev fastslået, at Kommissionen havde udvist passivitet, subsidiært, at Kommissionens skrivelser af 21. januar 1993 og 4. februar 1994 blev annulleret, såfremt de var udtryk for en beslutning om ikke at fremme appellants klage (præmis 10 og 13).
- 9 Den 13. juni 1994 tilsendte Kommissionen appellant en meddelelse under henvisning til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42) (præmis 8). Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»Hvis Kommissionen er af den opfattelse, at de tilvejebragte oplysninger ikke giver grundlag for at tage en i henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 17 fremsat begæring til følge, underretter den ansøgerne om begrundelsen herfor og fastsætter en frist, inden for hvilken de pågældende skriftligt kan fremsætte deres eventuelle bemærkninger.«

- 10 Skrivelsen var affattet således:

»Ang.: Sag IV/34-423 — Volvo Frankrig mod Guérin

Ref.: Deres skrivelse af 24.1.1994 (åbningsskrivelse)

Skrivelse i henhold til artikel 6 i forordning (EØF) 99/63

...

I Deres klage rejses det konkurrenceretlige spørgsmål, om en aftale om eksklusiv og selektiv forhandling af automobiler som den af Volvo Frankrig anvendte er forenelig med forordning (EØF) nr. 123/85. Hertil, og idet jeg henholder mig til min skrivelse af 21. januar 1993, hvortil De ligeledes har henvist, kan jeg bekræfte, at et tilfælde heraf for tiden undersøges af Kommissionen, for så vidt angår spørgsmålet, om standardkontrakten om forhandling af automobiler fra en anden fabrikant er forenelig med forordningen.

Den pågældende sag vedrører en række klausuler og former for praksis, som omhandles af Deres klage. Som det vil være Dem bekendt, har Kommissionen på grund af de begrænsede midler, der står til dens rådighed, ikke et frit valg i prioriteringen. Det er derfor i Fællesskabets interesse at vælge de mest repræsentative tilfælde ud, når der forelægges Kommissionen flere sammenlignelige sager. Af denne grund må jeg under henvisning til artikel 6 i forordning (EØF) nr. 99/63 bekræfte, at under de foreliggende omstændigheder kan Deres klage ikke for nærværende gøres til genstand for individuel sagsbehandling.

Endvidere er forordning nr. 123/85 umiddelbart anvendelig ved de nationale retsinstanser. Deres klient kan derfor indbringe sagen samt spørgsmålet om denne forordnings anvendelighed på den pågældende kontrakt direkte for disse retsinstanser.

De har ret til at fremsætte bemærkninger til nærværende skrivelse. Såfremt De ønsker at benytte Dem af denne mulighed, skal de være mig i hænde inden for to måneder« (præmis 8).

- 11 Den 20. juni samme år fremsatte appellantens bemærkninger til skrivelser af 13. juni 1994 over for Kommissionen (præmis 9).

Rettens dom

- 12 Appellanten gjorde for Retten gældende, at Kommissionen af tre grunde ikke i sin skrivelse af 13. juni 1994 kunne anses for at have taget stilling til sagen på en sådan måde, at institutionens passivitet blev bragt til ophør. For det første udgør en meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 ikke en stillingtagen i henhold til traktatens artikel 175, stk. 2. Dernæst er skrivelsen ikke et afslag på en klage. Dels indeholder skrivelsen ingen udtrykkelig afvisning, dels ønskede Kommissionen, da den oplyste, at klagen ikke da kunne gøres til genstand for individuel sagsbehandling, tidsmæssigt at begrænse virkningerne af skrivelsen af 13. juni 1994, hvorved den fik en midlertidig karakter (præmis 18). Endelig er skrivelsen ikke tilstrækkeligt begrundet, idet den kun støttes på standardformuleringer (præmis 19).
- 13 Som et andet anbringende gjorde appellanten gældende, at Kommissionens vage svar skyldes en bevidst strategi for at afskære appellanten fra muligheden for domstolsprøvelse. Kommissionen søgte både at værne sig mod et annulationssøgsmål ved at betegne skrivelserne af 21. januar 1993 og 4. februar 1994 som blotte »henholdende skrivelser«, og mod et passivitetssøgsmål ved at hævde, at skrivelsen af 13. juni 1994 indeholder en egentlig stillingtagen (præmis 21).
- 14 Efter i præmis 22 at have bemærket, at påstanden vedrørende passivitet ved sagens anlæggelse kunne antages til realitetsbehandling, og i præmis 25, at det på tidspunktet for sagens afgørelse ikke fremgik af sagens akter, at Kommissionen skulle have vedtaget en beslutning i den i traktatens artikel 189 anvendte betydning, fastslog Retten i præmis 30, at Kommissionen dog i mellemtiden havde vedtaget en meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63. Retten konstaterede i præmis 28, at skrivelsen af 13. juni 1994 oplyste appellanten om begrundelsen for, at Kommissionen ikke ville foretage en individuel undersøgelse af klagen, gav appellanten en frist på to måneder til skriftligt at fremsætte sine bemærkninger og flere gange henviste til artikel 6 i forordning nr. 99/63. Retten udledte heraf i præmis 29, at Kommissionen på daværende tidspunkt var af den opfattelse, at de tilvejebragte oplysninger ikke gav grundlag for at tage appellants klage til følge.

- 15 Retten bemærkede i præmis 26 og 32, at selv om en sådan meddelelse ikke kunne anfægtes under et annulationssøgsmål (Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 30), udgjorde den dog en stillingtagen i den i traktatens artikel 175 forudsatte betydning (dom af 18.10.1979, sag 125/78, GEMA mod Kommissionen, Sml. s. 3173, præmis 21), og Retten fandt derfor i præmis 35, at det var ufornuddent at træffe afgørelse for så vidt angik passivitetssøgsmålet.
- 16 I præmis 34 forkastede Retten tillige appellants argument om, at en sådan bedømmelse af skrivelsen af 13. juni 1994 ville svare til at give Kommissionen mulighed for at unddrage sig domstolskontrol. Retten bemærkede hertil, at eftersom appallanten inden for den i skrivelsen af 13. juni 1994 fastsatte frist havde fremsat bemærkninger til meddelelsen, havde appallanten krav på at modtage en endelig afgørelse af klagen, som ville kunne anfægtes under et annulationssøgsmål.
- 17 Påstanden om annulation af skrivelserne af 21. januar 1993 og 4. februar 1994 blev afvist af Retten i præmis 42. Retten bemærkede i præmis 40, at da de blot var henholdende skrivelser, var de ikke retsakter, der fremkaldte bindende retsvirkninger, som kunne berøre appellants interesser.
- 18 Da Retten i præmis 45 fandt, at anlæggelsen af passivitets- og annulationssøgsmålene skyldtes Kommissionen, pålagde den i præmis 46 Kommissionen at betale sagens omkostninger. Retten anførte i denne forbindelse, at Kommissionen ikke inden for den i traktatens artikel 175 fastsatte frist havde besvaret den åbningskrivelse, som appallanten havde tilsendt Kommissionen den 24. januar 1994, selv om Kommissionen havde været behørigt informeret om klagens indhold siden december 1992. Der var først givet meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 efter anlæggelsen af passivitetssøgsmålet.

Appellen

19 Til støtte for appellen har appellanten i det væsentlige fremført følgende fem anbringender:

- Retten har undladt at tage den korrespondance i betragtning, der lå efter Kommissionens skrivelse af 13. juni 1994.
- Retten har anlagt en urigtig retlig vurdering af skrivelsen af 13. juni 1994.
- Retten har retsstridigt taget hensyn til oplysninger, som hævdes at være indhentet af Kommissionen, men som ikke indgik i sagens akter.
- Retten har undladt at sanktionere Kommissionens tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet.
- Retten har tilsidesat det almindelige princip om adgang til domstolsprøvelse.

20 Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat de procesuelle regler til skade for appellanten ved at undlade at inddrage de skrivelser, som appellanten tilsendte Kommissionen den 13. juni, den 13. juli og den 20. juli 1994. I disse skrivelser havde appellanten anmodet om nærmere oplysninger om den tilsvarende sag, som Kommissionen havde henvist til. Appellanten havde tillige forespurgt, hvorvidt Kommissionen ville forene sagerne med henblik på at varetage retten til kontradiktion. Ifølge appellanten ville Retten, hvis den havde taget hensyn til disse skrivelser, have kunnet tage stilling til rækkevidden af Kommissionens skrivelse af 13. juni 1994.

- 21 For det andet har Retten anlagt en urigtig retlig vurdering af Kommissionens skrivelse af 13. juni 1994. Det er en forhalingsmanøvre at skrive til en klager under dække af artikel 6 i forordning nr. 99/63, at Kommissionen ikke har til hensigt at behandle klagerens sag, fordi den har valgt at behandle en anden, som klageren ikke har nogen indflydelse på. Med en så undvigende skrivelse kan Kommissionen ikke anses for at have taget stilling i henhold til traktatens artikel 175. Appellanten har herved henvist til dom af 15. juli 1970 (sag 6/70, Borromeo m.fl. mod Kommissionen, Rec. s. 815), af 22. maj 1985 (sag 13/83, Parlamentet mod Rådet, Sml. s. 1513), af 27. september 1988 (sag 302/87, Parlamentet mod Rådet, Sml. s. 5615) og af 16. februar 1993 (sag C-107/91, ENU mod Kommissionen, Sml. I, s. 599).
- 22 For det tredje har Retten efter appellants opfattelse med urette fastslået, at Kommissionen gyldigt kunne beslutte, at de tilvejebragte oplysninger ikke gav grundlag for at tage appellants klage til følge. I strid med, hvad der kræves af Kommissionen i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63, havde Kommissionen nemlig ikke indhentet nogen oplysninger, inden den tilsendte appellanten sin skrivelse af 13. juni 1994. Det bedste bevis herfor er, at Kommissionen blot henviste til behandlingen af en anden sag. Kommissionen valgte et argument, der lå uden for sagen, uden at foretage en behandling af appellants klage.
- 23 For det fjerde undlod Retten at sanktionere Kommissionens tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet, da den anerkendte, at Kommissionen i sin skrivelse af 13. juni 1994 kunne påberåbe sig en lignende sag, selv om Kommissionens ansatte havde nægtet at give appellanten og i sidste ende Retten nogen som helst oplysninger herom.
- 24 For det femte tilsidesatte Retten endelig den almindelige retsgrundsætning om adgang til domstolsprøvelse i to henseender. For det første havde det forhold, at meddelelsen i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63 blev anset for en forberedende retsakt, der dog udgjorde en stillingtagen, til følge, at appellanten ikke havde adgang til nogen form for domstolsprøvelse, så længe Kommissionen ikke vedtog

en endelig afgørelse. For det andet havde Retten med urette fastslået, at appellanten havde krav på at modtage en endelig afgørelse af klagen, som således ville kunne anfægtes under et annullationssøgsmål. Faktisk var der intet til hinder for, at Kommissionen kunne fortsætte sin passivitet.

Kontraappellen

- 25 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og endvidere gjort gældende, at der er foretaget en urigtig retsanvendelse, da Retten tilpligtede den at betale sagens omkostninger.
- 26 For det første har Kommissionen anført, at dette anbringende ikke kan afvises med den begrundelse, at en appel i henhold til artikel 51, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen ikke kan iværksættes alene til forandring af afgørelser om sagsomkostninger eller om disses størrelse.
- 27 Ifølge Kommissionen har artikel 51, stk. 2, til formål at undgå, at der indbringes appel for Domstolen alene, for at den skal træffe afgørelse om sagsomkostninger. Når afgørelsen af spørgsmålet om, hvem der skal betale sagsomkostningerne, ikke er det eneste stridspunkt, kan den derimod anfægtes under en appel. Så meget desto mere grund er der til, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse, når Domstolen skal påkende en sag i dens helhed under en appel, og indstævnte rejser spørgsmålet om sagsomkostninger.
- 28 Endelig har Kommissionen med hensyn til realiteten gjort gældende, at Retten har pålagt Kommissionen at betale sagens omkostninger alene, fordi Kommissionen først havde tilsendt appellanten en meddelelse i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63 efter udløbet af fristen i traktatens artikel 175. Ifølge Kommissionen har institutionerne ingen forpligtelse til at overholde denne frist. Manglende overholdelse af fristen er alene en betingelse for at antage et passivitetssøgsmål til realitetsbehandling. Retten burde derfor i det mindste have foretaget en summarisk realitetsprøvelse af passivitetssøgsmålet, inden den pålagde Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Domstolens bemærkninger til appellen

De fire første anbringender

- 29 Med hensyn til det andet anbringende skal det for det første fastslås, at Retten gyldigt kunne anse Kommissionens skrivelse af 13. juni 1994 for en meddelelse i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 af de ovenfor i præmis 14 nævnte grunde.
- 30 Det bemærkes dernæst, at Domstolen i ovennævnte dom i GEMA-sagen, præmis 21, udtalte, at en skrivelse til klageren, der opfylder betingelserne i artikel 6 i forordning nr. 99/63, udgør en stillingtagen i den i traktatens artikel 175, stk. 2, forudsatte betydning.
- 31 Retten fastslog derfor med rette, at skrivelsen af 13. juni 1994 havde bragt Kommissionens passivitet til ophør, og at genstanden for appellantens passivitets-søgsmål dermed var bortfaldet.
- 32 Da det andet anbringende må forkastes, kan første, tredje og fjerde anbringende heller ikke tillægges det med dem tilsigtede resultat. Selv hvis anbringenderne blev godtgjort, ville det ikke indebære, at Retten med urette havde fastslået, at Kommissionen med sin skrivelse af 13. juni 1994 havde taget stilling i den i traktatens artikel 175 forudsatte betydning.

Det femte anbringende (tilsidesættelse af det almindelige princip om adgang til domstolsprøvelse)

- 33 Retten har ikke tilsidesat princippet om adgang til domstolsprøvelse, da den fastslog, at meddelelsen i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 udgjorde en stillingtagen, selv om den ikke kunne anfægtes under et annullationssøgsmål.
- 34 Ifølge fast retspraksis kan retsakter eller beslutninger, hvis tilblivelse omfatter flere stadier, navnlig sådanne som afslutter en intern procedure som den, der er foreskrevet i forordning nr. 99/63, principielt kun anfægtes, hvis det drejer sig om foranstaltninger, som definitivt fastlægger Kommissionens eller Rådets standpunkt som afslutning på denne procedure, men ikke, hvis det drejer sig om foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning (dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 10). Det bemærkes, at meddelelsen i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 er en forberedende retsakt i den i denne retspraksis forudsatte betydning.
- 35 Selv om klageren derfor ikke kan anfægte meddelelsen under en retssag, har klageren i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 krav på skriftligt at fremsætte sine eventuelle bemærkninger hertil. Denne mellemfase af den administrative procedure for Kommissionen har til formål at varetage klagerens rettigheder, således at der ikke kan rettes en ugunstig afgørelse til klageren, uden at denne har fået mulighed for at fremsætte sine bemærkninger til de momenter, Kommissionen vil tage hensyn til.
- 36 I modsætning til, hvad appellantens har fremført, har Kommissionen endvidere ikke derfor ret til at fortsætte sin passivitet. Efter forløbet af denne fase har Kommissionen pligt til enten at indlede en procedure mod den, der klages over — idet klageren i medfør af artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 17 og artikel 5 i forordning nr. 99/63 kan deltage i proceduren — eller at træffe en endelig beslutning om at afvise klagen, der kan anfægtes under et annullationssøgsmål for Fællesskabets

retsinstanser. Under en sådan sag kan klageren påberåbe sig enhver mangel, som de forberedende retsakter til den endelige beslutning måtte være behæftet med (jf. IBM-dommen, a.st., præmis 12).

- 37 Det bemærkes endvidere, at Kommissionens endelige beslutning i overensstemmelse med god forvaltningsskik skal træffes inden for en rimelig frist efter modtagelsen af klagerens bemærkninger.
- 38 Hvis Kommissionen undlader at indlede en procedure mod den, der klages over, eller at træffe en endelig beslutning inden for en rimelig frist, kan klageren indlede et passivitetssøgsmål i medfør af bestemmelserne i traktatens artikel 175. Den omstændighed, at klageren allerede har indledt ét passivitetssøgsmål for at få meddelelsen i medfør af artikel 6 i forordning nr. 99/63, er på ingen måde til hinder for, at klageren senere indleder et nyt passivitetssøgsmål med en anden genstand. I denne situation vil Kommissionen, hvis den ikke har handlet rettidigt, risikere at blive tilpligtet at betale klagerens sagsomkostninger på grund af sin passivitet.
- 39 Endvidere bemærkes, at det altid står en virksomhed, der mener at have lidt en skade på grund af konkurrencebegrænsende adfærd, frit for at gøre sine rettigheder i medfør af traktatens artikel 85, stk. 1, og artikel 86, der har direkte virkning i forholdet mellem borgerne, gældende ved de nationale retsinstanser, særligt når Kommissionen beslutter ikke at efterkomme klagen (jf. dom af 30.1.1974, sag 127/73, BRT mod SABAM, Sml. s. 51, præmis 16).
- 40 Det femte anbringende vedrørende tilsidesættelse af det almindelige princip om adgang til domstolsprøvelse må derfor forkastes.
- 41 Da ingen af de af appellantens fremførte anbringender kan tages til følge, må appellen forkastes.

Kontraappellen

- 42 Idet det er uforholdent at tage stilling til, om Kommissionens appel alene angående pålæggelse af sagsomkostninger kan antages til realitetsbehandling, skal det indledningsvis fastslås, at den må forkastes.
- 43 Kommissionen tog stilling til sagen den 13. juni 1994, dvs. mere end to måneder efter udløbet af fristen i traktatens artikel 175 og efter sagens anlæg, hvorved der påførtes appellanten, hvis første skrivelse til Kommissionen er dateret den 3. august 1992, unødvendige omkostninger (dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 33).

Sagens omkostninger

- 44 I henhold til artikel 122, stk. 1, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt der ikke gives appellanten medhold. Det fremgår af procesreglementets artikel 69, stk. 2, for det første, at det pålægges den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, og for det andet, at Domstolen, hvis der er flere tabende parter, træffer afgørelse om omkostningernes fordeling. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 3, kan Domstolen bestemme, at hver part skal bære sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.
- 45 Da appellanten og Kommissionen begge har tabt sagen, skal de hver især tilpligtes at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Appellen og kontraappellen forkastes.

2) Guérin automobiles og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.

Rodríguez Iglesias

Mancini

Moitinho de Almeida

Murray

Kakouris

Kapteyn

Gulmann

Edward

Puissochet

Hirsch

Jann

Ragnemalm

Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 1997.

R. Grass

G.C. Rodríguez Iglesias

Justitssekretær

Præsident